

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Adgangen til at yde genudlån foreslås udvidet til også at omfatte statsinstitutioner og statslige selskaber m.v., for hvis låntagning der ikke i henhold til gældende lovgivning ydes statsgaranti. Herved vil loven blive bragt i overensstemmelse med de regler om genudlån, der finder anvendelse i henhold til særlovgivningen om enkelte statsinstitutioner og statslige selskaber m.v. (Energinet.dk m.v., se ovenfor under de almindelige bemærkninger). Der stilles således ikke efter særlovgivningen krav om, at genudlån kræver statsgaranti.

Den foreslåede ændring vurderes ikke p.t. at ville have nogen praktisk virkning på antallet af genudlån. På længere sigt vil ændringen have den konsekvens, at der fremover vil kunne ydes genudlån til nye institutioner eller selskaber efter de generelle regler i lov om bemyndigelse til optagelse af statslån, frem for at der i enkelttilfælde opstår behov for at indsætte regler i særlovgivningen herom.

I en periode med kraftigt faldende statsgæld kan der ud fra en statsgældspolitisk synsvinkel være behov for at øge statslige selskabers incitament til at optage statslån frem for lån på de finansielle markeder, idet selskabernes låneoptagelse kan bidrage til opretholdelse af tilstrækkelig likviditet i de statslige obligationsudstedelser. Dog vil der kun undtagelsesvis blive givet mulighed for statslån til statslige virksomheder, der driver konkurrenceudsat virksomhed, og hvor hensynet til ligestilling mellem statslige og private virksomheder er væsentligt, og i givet fald kun således at der ikke opstår konflikt med EF-traktatens artikler 87-89 om statsstøtte.

Til nr. 2

Det foreslås, at der i statslånslovens § 2 indsættes bestemmelser, der giver hjemmel til at opkræve en variabel provision af genudlån.

I *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at der for genudlån – i tillæg til renter m.v. – betales en provision på 0,15 pct. p.a. I *stk. 3, 2. pkt.*, foreslås det, at finansministeren kan bestemme, at der betales en provision, der er større eller mindre end 0,15 pct. p.a. Bestemmelsen i *stk. 3, 2. pkt.*, finder anvendelse både ved etableringen af lånearrangementet og senere i låneperioden. Bestemmelsen skal bl.a. ses i sammenhæng med EF-traktatens artikler 87-89 om statsstøtte. Med bestemmelsen vil det være muligt, at provisionssatsen fastsættes så-

ledes, at der ikke kan opstå konflikt med EF-traktatens artikler 87-89.

Provisionen kan således eksempelvis fastsættes højere end 0,15 pct. med henblik på at sikre, at et lån ikke ydes i strid med reglerne om statsstøtte, eller hvor det i øvrigt vurderes hensigtsmæssigt på baggrund af en konkret vurdering. Det kunne f.eks. være i tilfælde, hvor der knytter sig særlige udgifter til et givent genudlån, eller hvor der vurderes at være behov for et risikotillæg.

En lavere provision kan eksempelvis, så længe det ikke skaber konflikt med forbuddet mod statsstøtte, vælges i tilfælde, hvor særlige institutionelle forhold tæler herfor (kulturinstitutioner, fælles dansk-udenlandske anlægsprojekter inklusive rent danske følgeinvesteringer m.v., hvor det følger af aftalegrundlaget, at der ikke skal opkræves provision), hvor renten direkte fastsættes på markedsmæssige vilkår og fjerner behovet for en særskilt provision, eller hvor en lavere provision i øvrigt fremmer incitamentet til optagelse af statslån frem for lån optaget på de finansielle markeder, hvilket kan være relevant i tilfælde, hvor en statsinstitutionens eller et statsligt selskabs virksomhed ikke er konkurrenceudsat.

I alle sådanne tilfælde må provisionssatsen fastsættes på baggrund af en konkret vurdering i lyset af begrundelsen for reguleringen.

Bestemmelsen supplerer dermed de muligheder for at undgå konflikt med EF-traktatens artikler 87-89 om statsstøtte, som loven allerede giver mulighed for. Alternativt til en højere provision kan der således eksempelvis fastsættes en højere rentesats, ligesom lånevilkårene i øvrigt kan tilpasses afhængigt af de konkrete omstændigheder. *Stk. 2*, hvorefter der ikke må ydes lån på bedre vilkår, end staten selv kan opnå som låntager, anses således ikke til hinder for eksempelvis at fastsætte en højere rente for lån ydet af staten til statsinstitutioner og statslige selskaber.

I *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det, at provisionen betales en gang om året i hele låneperioden med virkning fra valørdagen, det vil sige den dag, hvor beløbet står til modtagerens disposition. I *stk. 4, 2. pkt.*, foreslås det, at provisionen opgøres for hvert år pr. 31. december. Bestemmelsen vil – for de typiske tilfælde, hvor låneperioden omfatter minimum to kalenderår – have den virkning, at der for det første kalenderår i låneperioden skal betales provision med virkning fra valørdagen til og med den 31. december, mens der for det sidste kalenderår i låneperioden skal betales provision med virkning fra den 1. januar til og med den sidste dag i låneperioden. For eventuelle mellemliggende